

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: **A. B. A.**, nar. X,
státní příslušnost X,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Tis u Blatna,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-559/BA-BA07-VL18-PS-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-559/BA-BA07-VL18-PS-2024 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím bylo jednak vysloveno, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „*ZoA*“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, jednak byla dle § 46a odst. 5 stanovena doba zajištění do

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. 10. 2024. Původně byl žalobce zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 22. 4. 2024, č. j. KRPA-135065-11/ČJ-2024-000022-ZZC, a to podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla dle § 124 odst. 3 ZPC stanovena na 30 dní ode dne omezení osobní svobody. Žalobce následně v zařízení pro zajištění cizinců dne 23. 4. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se již o jeho druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou na území ČR. Poprvé o ni žádal dne 24. 7. 2023, a to pod smyšlenou identitou Ali Ben Amer, přičemž se vydával za nezletilého. Řízení o této žádosti bylo zastaveno, neboť svévolně opustil zařízení pro zajištění cizinců a byl neznámého pobytu. Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutí ze dne 12. 10. 2023, č. j. CPR-27346-26/ČJ-2023-931200-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a dalších smluvních států.

Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že o uložení správního vyhoštění nevěděl. Dobrovolně se dostavil se na pracoviště policejního orgánu, aby tam řešil svou pobytovou situaci, neboť měl v úmyslu uzavřít sňatek s českou občankou. Uznal, že se dopustil primárního pochybení bezprostředně po svém příjezdu do ČR, když úmyslně uvedl smyšlenou identitu a předstíral, že je nezletilý, a následně odešel z centra pro mládež a nebyl se správním orgánem v kontaktu. Proto mu nebyl znám výsledek řízení o správním vyhoštění ani výsledek jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
3. Institut zajištění je výrazným zásahem do jeho osobní svobody. Žalovaný považuje žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelový krok. Pokud by ale žalobcová žádost byla bez zjevné relevance, byla by obratem zamítnuta jako nedůvodná bez možnosti odkladného účinku případné správní žaloby. Jestliže ale žalovaný předpokládá, že správní řízení povede dalšího půl roku, nelze takovou skutečnost přičítat k tíži žalobce, který v předmětném řízení jinak neobstruuje, a nelze jej omezovat na osobní svobodě s předpokladem dalšího půl roku, což je značně neúměrné analogii s trestním právem, protože trestní řád předpokládá rozhodování o dalším trvání vazby každé tři měsíce.
4. Žalovaný neaplikoval omezení svobody žalobce až jako postup *ultima ratio*, při kterém by zohlednil individuální okolnosti projednávané věci. Je sice pravdou, že žalobce v minulosti mlžil ohledně svého věku, ale nedávno provedl naprostou změnu svého postupu, když se dostavil na pracoviště cizinecké policie, kde se prokázal platným cestovním dokladem, uvedl pravdivou identitu a osobně se přičinil k odstranění protiprávního stavu. Tyto skutečnosti naznačují, že žalobce může poskytovat žalovanému součinnost i při omezování osobní svobody.
5. V případě uplatnění zajištění je vždy nutné nejprve zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření neplnilo účel. Žalovaný přitom jednal v rozporu s uvedeným. V napadeném rozhodnutí nijak nerefletoval svoji povinnost posoudit všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30. Místo dostatečného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zdůvodnění, proč nebylo shledáno dostatečným užití jiného postupu, žalovaný stroze zrekapituloval pobytovou historii žalobce.

6. Zajištění cizince musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze může být užito jen ve výjimečných případech, v nichž je zjevné, že jiné řešení nepřichází v úvahu. Žalobce dále poukázal na § 2 odst. 3 správního řádu, který zakotvuje zásadu proporcionality postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, z kterých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný považuje žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelovou s cílem oddálit realizaci uloženého správního vyhoštění. Žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) ZPC a že je veden v evidenci nežádoucích osob od 24. 1. 2023 do 31. 12. 2999.
8. V napadeném rozhodnutí je na str. 1 a 2 uvedena žalobcova výpověď, na kterou žalovaný odkázal. V ní žalobce potvrdil svou totožnost a státní příslušnost a mj. uvedl, že dříve záměrně vystupoval pod smyšleným jménem A. B. A., nar. X, státní příslušnost X. Žalobce má na území ČR údajně přítelkyni, u které 5 měsíců bydlí, a se kterou se chce oženit. Nemá v ČR doručovací adresu, na adrese u tvrzené přítelkyně nemá označenou schránku ani zvonek. Žalobce dále uvedl, že nemá dostatek peněz na svou záruku. Nevěděl, že byla jeho první žádost o azyl zastavena, neboť se o to nezajímal. Nemá žádný jiný důvod či překážku k vycestování z ČR kromě přítelkyně.
9. Podle žalovaného je zřejmé, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Je patrné, že k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedla žalobce jen snaha vyhnout se vyhoštění. Žalovaný proto došel k závěru, že jsou dány důvody pro zajištění a že z důvodu žalobcova jednání by mírnější zvláštní opatření byla zcela nedostačující a neúčinná.

Posouzení věci

10. Soud ve věci v souladu s § 46a odst. 8 věta druhá ZoA rozhodl bez jednání, neboť žalobce jeho nařízení do 5 pracovních dnů od podání žaloby nenavrl a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné.
11. V zájmu přehlednosti tohoto rozsudku soud jen připomíná, že ze správního spisu zjistil, že žalobce na území ČR poprvé žádal o mezinárodní ochranu dne 24. 7. 2023, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

13. Dle § 46a odst. 5 ZoA: „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*“
14. NSS ve své judikatuře vztahující se k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA ve svém rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, uvedl: „*Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.*“ Tento závěr reflektuje skutečnost, že mezi délkou zajištění a důvodem zajištění musí existovat vzájemná vazba. V rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 146/2013-44, dospěl NSS k závěru, podle něhož musí být délka zajištění stanovena právě s ohledem na účel zajištění [rozsudek se týkal zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) ZoA, protože doba zajištění měla odpovídat době nezbytné pro spolehlivé zjištění nebo ověření totožnosti žadatele o azyl, ale podle názoru soudu není žádný důvod, aby se daný závěr analogicky nepoužil i ve vztahu k ostatním důvodům pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a ZoA].
15. K související povinnosti žalovaného posoudit účinnost zvláštních opatření zakotvených v § 47 ZoA, pak NSS v tomto rozsudku konstatoval: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Při aplikaci právní úpravy zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu je přitom vždy třeba mít na paměti, že se tu jedná o problematiku zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech (č. 209/1992 Sb.), k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013-38.
16. Optikou těchto obecných východisek je pak možno hodnotit uplatněné žalobní námitky, které ve svém souhrnu fakticky vytváří jediný žalobní bod: nesprávné právní posouzení věci.
17. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že institut zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je výrazným zásahem do osobní svobody jednotlivce. Jak bylo shora řečeno, jedná se tu o zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Tomu odpovídají zákonem stanovené přísné podmínky, za nichž je možno o zajištění rozhodnout. V posuzované věci však není rozhodující, kdy se žalobce dopustil „primárního pochybení“ (jak žalobce nazývá fakt, že v roce 2023 vystupoval před správními orgány pod smyšlenou identitou, když se dokonce vydával za nezletilého, a to proto, že si myslel, že z toho bude mít výhody, jak sám připustil), ale otázka, zda v jeho případě byly splněny zákonné podmínky pro jeho zajištění stanovené v § 46a odst. 1 písm. e) ZoA. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno jako pomyslný trest za jeho předcházející podvodné jednání, ale jako zajišťující institut pro průběh v současnosti vedeného azylového řízení a realizaci správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. „Nosným argumentem“ pro zajištění žalobce pak není to, že požádal o udělení mezinárodní ochrany, ale důvodné podezření žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, a to zřejmě (tj. existují oprávněné důvody domnívat se tak) účelově pouze ve snaze vyhnout se hrozícímu vyhoštění. To odpovídá aplikovanému ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) ZoA. Soud je přitom přesvědčen, že tyto podmínky pro zajištění žalobce jsou v posuzované věci splněny. Žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a žalovaný v napadeném rozhodnutí snesl plausibilní důvody, pro které se domnívá, že tuto žádost žalobce podal v záměru vyhnout se realizaci správního vyhoštění, které mu bylo v minulosti uloženo. Důvodně v této souvislosti žalovaný poukazuje na to, že žalobce opakovaně popsal Tunisko jako zemi pro sebe bezpečnou, kam se může bez větších obtíží vrátit, byť nyní počal tvrdit, že je ohrožen určitými kmenovými rozmíškami. Současně žalobce o udělení mezinárodní ochrany usiloval již dříve, ale učinil tak podvodně, když se vydával za nezletilého, a poté uprchl ze zařízení pro zajištění cizinců a stal se pro správní orgány nekontaktní, přičemž další žádost podal právě až po svém dalším zajištění dle ZPC. Lze žalovanému přisvědčit, pokud namítá, že takovýmto způsobem člověk, který má skutečně azylově relevantní důvody žádat o mezinárodní ochranu, nepostupuje. Ve vztahu k žádostem o poskytnutí mezinárodní ochrany lze tedy u žalobce vysledovat jednoznačný vzorec účelovosti: v rámci své první žádosti se domníval, že bude těžit z určitých výhod, pokud se bude vydávat za nezletilého, což učinil, nyní podává žádost o mezinárodní ochranu až poté, co jej policie zajistila za účelem realizace dříve uloženého správního vyhoštění. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce své předchozí ani současné jednání nijak přesvědčivě nevysvětluje, když sice s určitou dávkou eufemismu hovoří o „primárním pochybení“ či o „mlžení stran svého věku“, to však z povahy věci nemůže nijak rozptýlit důvodné domněnky žalovaného, že i nyní projednávaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jen dalším účelovým krokem žalobce ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění.
19. Jde-li pak o délku zajištění, plyne z § 46a odst. 5 ZoA, že maximální doba zajištění činí 180 dnů. To je v jeho případě respektováno. Jak však soud uvedl výše, samotná tato skutečnost nestačí: mezi stanovenou délkou zajištění a důvodem pro zajištění musí být logický vztah. I to je však v nyní řešené věci naplněno. Jak se podává z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vázal žalovaný délku doby zajištění na maximální délku lhůty pro vydání rozhodnutí v samotném azylovém řízení. Ta podle § 27 odst. 1 písm. a) ZoA činí 6 měsíců. Jelikož zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA má sloužit jednak k zajištění participace zajištěného žadatele o mezinárodní ochranu na správním řízení o udělení mezinárodní ochrany, jednak k realizaci správního vyhoštění, považuje soud takové stanovení doby zajištění za adekvátní skutkovým okolnostem projednávané věci.
20. Odkazuje-li žalobce na to, že by jeho žádost o mezinárodní ochranu měla být posouzena jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) ZoA [tedy nikoli § 16 odst. 1 písm. h), jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí], je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, proč žalovaný k této kvalifikaci přistoupit nemůže (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí): žádost nelze hodnotit jako zjevně nedůvodnou, protože dosud nebyly provedeny všechny úkony potřebné ke zjištění skutkového stavu věci a jediným důvodem jejího podání dle samotného žalobce nebylo vyhnutí se správnímu vyhoštění. V této souvislosti soud připomíná, že z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 5. 2024 plyne, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal také z důvodu ohrožení kmenovými násilnými rozpřemi, přičemž tvrdí, že jeden kmen zabil jeho otce, a také

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

z důvodu své snahy oženit se svou přítelkyní. I další žalobcova tvrzení, která mohou být v řízení relevantní, může být potřeba dále verifikovat, protože žalobce již dříve uváděl správní orgány v omyl o své totožnosti, čímž je věrohodnost jeho tvrzení do určité míry oslabena. Žalovanému tedy lze přisvědčit, že z důvodu potřeby doplnění dokazování a podkladů pro vydání rozhodnutí, bude třeba určitý čas. Taková potřeba pak odůvodňuje i relativně delší dobu žalobcova zajištění.

21. Dovolává-li se žalobce analogie mezi institutem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu a institutem vazby v trestním řízení, připouští soud, že oba tyto instituty vykazují některé společné znaky: v obou případech jde o zajišťující instituty sloužící konkrétnímu řízení, oba zasahují právo na osobní svobodu člověka a jejich použití je v obou případech vázáno na splnění striktně stanovených podmínek. Přesto však tyto instituty nejsou stejné a lze mezi nimi najít také celou řadu podstatných odlišností (vazba je přísnějším zajišťovacím prostředkem, maximální doba trvání zajištění je kratší než maximální doba vazby apod.) Není je proto možno ztotožňovat a tím méně mechanicky vyvozovat z judikatorních závěrů týkajících se vazby konkrétní závěry dopadající na případ žalobce a jeho zajištění. Podle názoru soudu proto není možné jen na základě toho, že trestní řád počítá s pravidelným přezkumem trvání důvodů vazby, dovozovat, že doba trvání žalobcova zajištění je neúměrná. Z toho, že trvání vazby podléhá pravidelnému přezkumu, totiž ve vztahu ke stanovení doby zajištění nelze dovozovat vůbec nic.
22. Na rozdíl od žalobce pak soud dospěl k závěru, že žalovaný v jeho případě využil institut zajištění řádně, v souladu s jeho úpravou a na základě zhodnocení individuálních skutečností, v nichž spatřoval důvody pro žalobcovo zajištění. V žalobcově případě nelze odestát, že v roce 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany v pod smyšlenou identitou nezletilého člověka, snažil se tedy zcela úmyslně uvést správní orgány v omyl, a to ze zjevného důvodu, protože si myslel, že bude požívat výhody. Nyní se žalobce snaží toto své jednání do jisté míry v žalobě relativizovat tím, že o tomto podvodném jednání hovoří jako o „mlžení“ či o „primárním pochybení“. Přitom ovšem přehlíží, že v jeho případě vystupují do popředí i další, stejně podstatné skutečnosti: především fakt, že nerespektoval správní vyhoštění, které mu bylo Policií ČR uloženo rozhodnutím ze dne 12. 10. 2023, č. j. CPR-27346-26/ČJ-2023-931200-SV, že byl dokonce pro správní orgány nekontaktní, nijak se nezajímal o osud své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, přesto poté, co došlo k jeho zajištění policií dle zákona o pobytu cizinců a přesunu do zařízení pro zajištění cizinců, podává opětovně další žádost o mezinárodní ochranu. Jsou to všechny tyto skutečnosti, které jsou přezkoumatelně popsány v napadeném rozhodnutí, které vytvářejí kontext žalobcova případu. V něm se pak použití zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA bez pochybností jeví jako účelné a plně důvodné. Soud se se žalovaným ztotožňuje v tom, že žalobce již svým dosavadním jednáním prokázal velmi nízkou vůli respektovat tuzemský právní řád a plnit své právní povinnosti. Na těchto závěrech nemůže nic změnit to, že žalobce nyní již udal správním orgánům svou pravou identitu. Jak už soud uvedl, u žalobce je tak jistě dán předpoklad, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je motivována snahou o vyhnutí se správnímu vyhoštění.
23. Podle názoru soudu pak žalovaný i řádně zdůvodnil, že v žalobcově případě nejsou dány podmínky pro využití zvláštních opatření podle § 47 ZoA. Plně tak vyhověl závěrům obsaženým např. v rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30. Podle § 47 ZoA se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o mezinárodní ochranu a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Rozhodnutí o uložení zvláštního opatření je podmíněno důvodnou domněnkou, že příslušné zvláštní opatření je dostatečné z hlediska cíle sledovaného zajištěním. Takový předpoklad však v případě žalobce není dán. Ze správního spisu se totiž podává, že žalobce tvrdí, že bydlí u své přítelkyně v Českých Budějovicích v jejím bytě. Nemá zde označenou schránku ani zvonek, není uveden v nájemní smlouvě, tedy nemá vlastní právní titul k užívání daného bytu. Žalobce nemá hlášenou adresu svého pobytu, v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění je veden v evidenci nežádoucích osob. Jeho (shora rekapitulovaná) minulost svědčí o jeho nízké vůli respektovat správní orgány a své povinnosti. Ostatně sám při podání vysvětlení policii dne 22. 4. 2024 sdělil, že nemá finanční prostředky, doručovací adresu a chodit se hlásit na policii se mu nechce.

24. Za takové situace vskutku nelze dospět k jinému závěru, než že využití zvláštních opatření v žalobcově případě není možné. Žalobce zjevně nemá zájem zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, když chce bydlet se svou přítelkyní, přičemž současně je známo, že v srpnu 2023 utekl ze zařízení pro zajištění cizinců, v němž byl tehdy umístěn. Současně v jeho případě nelze ani využít zvláštní opatření v podobě osobních hlášení se na ministerstvu, protože vyjádřil-li žalobce neochotu hlásit se policii, sotva lze předpokládat, že bude ochotný hlásit se ministerstvu. Žalobci lze v této souvislosti připomenout závěry Krajského soudu v Ostravě vtělené do jeho rozsudku ze dne 9. 6. 2017, č. j. 20 A 14/2017-31, podle nichž: *„Pobývá-li žalobce dlouhodobě, z toho část nelegálně, na území ČR, nerespektuje správní vyhoštění a teprve při zadržení policií žádá o mezinárodní ochranu, a to opakovaně, neskýtá svým chováním záruku o dodržování povinností a je namíste upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Obdobně i v jeho případě je ze shora uvedených důvodů namíste upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle ZoA. Postupem žalovaného, který v žalobcově případě důvodně využil institut zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA tak nedošlo ani k porušení jeho povinnosti postupovat v rámci zásady proporcionality.

Závěr a náklady řízení

25. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tohoto rozsudku ji proto zamítl.
26. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti, mezi něž patří i obhajoba svých rozhodnutí v soudním řízení správním. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 30. května 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce